

Balkanismul fanarioto-comunist al clasei politice – imposibila modernizare

[english version](#)

Lăsând deoparte rasismul și șovinismul implicit sau explicit al celor care, poate, mai disprețuiesc popoare, să abordăm problema balkanismului. Deunăzi prorectorul universității X, într-o reuniune privată, zicea împăciuitor cu vremurile și clasa politică - *“suntem balcanici, asta e”!* Nici eu și, poate, nici alții ca mine nu ne considerăm balcanicii - complement. Prin urmare să vedem ce-i cu “balkanismul”: 1. stare cronică și generalizată de corupție instituționalizată, 2. sistem judiciar stufos, total ineficient pentru justițiabilul de rând, și când nu e reglat direct politic este cel puțin autoreglat de empatii politice, 3. țară organizată prin legi în favoarea unor grupuri profesionale, unor grupuri privilegiate, unor grupuri de interese, 4. subordonarea totală a bugetului public intereselor clientelare (1km de autostrada costă triplu decât oriunde în altă parte în Europa, contracte cu clauze de confidențialitate pe bani publici, șamd), 5. lipsa unei alternative politice reale (toate partidele au aceiași “atitudine” față de banul public – îndestularea proprie și a clientelei), 6. lipsa unor medii de informare independente sau cu adevărat publice capabile să slujească interesul celor mulți, 7. lipsa unei presiuni suficient de sensibile din partea societății civile pentru îndreptarea tarelor fanarioto-comuniste.

Atunci, că ne place că nu, deși suntem o țară în centrul geometric al Europei, România este organizată după tiparul “balkanismului”. Balkanism de ascendență fanariotă, stare care-l oripila pe Mihai Eminescu și pe care marele gânditor îl „dezbrăca” în speranța că noi, urmașii, îl vom putea identifica, izola și stârpi. Făclia fanariotismului după fanarioți, a fost ținută sus mai întâi de „clasa suprapusă” (cea denunțată de Eminescu), apoi de cominterniști și politrucii „naționaliști”, și în fine, preluată azi și dusă la perfecțiune de politrucii partidelor născute din cioburile pcr-iste: udmr, fsn (psd, pdl), pnl, pnțcd de azi, prm, șamd.

Chiar dacă o parte semnificativă din noi (cel puțin 20% electori conștienți ar fi necesari, ceea ce nu e cazul deocamdată) am dori îndreptarea stărilor incriminate - balkanismul are rădăcini puternice, a rodit și a lăsat urme greu de șters. Pentru al eradica trebuie mai întâi identificat.

Un exemplu de „balkanism” care nu dă fiori nici unui om al legii este faptul că o sentință definitivă și irevocabilă nu înseamnă nimic în România lui Iliescu, Constantinescu sau Băsescu! Ea trebuie să mai parcurgă o etapă judiciară: dosarul executorului judecătoresc! Prin urmare în balkanism totul e o minciună: *definitiv și irevocabil* înseamnă nimic! Evident, azi, nici o sentință definitivă, irevocabilă și chiar **investită** nu înseamnă mare lucru dacă executatul e „tare politic” sau pur și simplu „tare”! Un alt exemplu de balkanism plămădit, e drept, sub comuniști este numărul mare de nivele de jurisdicție (judecătorie, tribunal, curte de apel, ICCJ). La Judecătorii sunt (azi 27 dec 2009) și dosare dinainte de 2000, ceea ce spune destul, fără să ne mai amintim că mai avem încă trei trepte naționale de trecut până să ajungem la CEDO! Ori se știe că una din rațiunile de a fi a unui stat e aceea de a asigura un act de justiție corect și într-un timp rezonabil! Scrisesem, în primăvară, mai marilor zilei din pătura suprapusă (președenție, ministerul justiției și CSM-ului) că sunt cel puțin două motive puternice de a reduce numărul treptelor de jurisdicție. Primii n-au răspuns pentru că presupun că n-au acest obicei, cei de la ministerul justiției au răspuns, elegant ce-i drept, că au ei o soluție (de fapt un surrogat) – în fond o tâmpenie, iar cei de la CSM au răspuns că vor susține propunerea dacă ceilalți, care au inițiativă legislativă, o vor propune. Rezultat: în loc de **responsabilitate, termene mai scurte și costuri mai mici**, ni s-a propus să rămânem în balta comunisto-fanariotă. Un alt exemplu de balkanism ni-l ofera chiar Constituția care într-un articol afirmă ca toți suntem egali în fața legii și în alte două articole această afirmație e negată! Și în fine ultimul exemplu terifiant de cum a modelat balkanismul viața noastră publică, în secolul 21: la schimbarea unui guvern cu altul zeci de mii de funcționarii publicii sunt schimbați pe criterii de apatenență politică.

Mai marilor zilei, din cloaca comunisto-fanariotă, care ne otrăvesc viața zi de zi, nu doar că nu au soluții, viziunii sau concepții care să modernizeze țara, dar nici măcar nu acceptă soluții. Și e normal să fie așa, căci altfel o astfel de poziție n-ar avea sens. Mi se pare că nu avem în cloaca politică decidentă nici unul care e conștient de balkanism așa cum l-am denunțat mai sus și cu atât mai puțin vreunul care să dorească, sincer, eradicarea „păturii suprapuse” din care face parte; tocmai această apatenență l-a propulsat dintr-un nimenea profesional, cel puțin într-un îmbogățit. Concluzionăm: soluția nu poate veni de la mai marii zilei, indiferent de cantitatea de nerușinare cu care ne provăduesc, culmea, „modernizarea”.

Modernizarea țării ar însemna dispariția actualei clase politice!